

Hồi thứ hai mươi tám

Hai phe Quan, Lý tranh hương chủ

Thôi Ngốc Tử đột nhiên nổi lên tràng cười rộ. Tiếng cười đầy vẻ khinh miệt.

Giả Lão Lục tức giận quát hỏi:

- Người cười gì vậy? Ta nói thế không phải hay sao?

Thôi Ngốc Tử cười đáp:

- Không phải thế. Giả lục ca của chúng ta có bao giờ nói trật? Tại hạ chỉ biết bản lãnh Quan Phu Tử đây rất lợi hại! Y qua năm ải mà không buồn chém sáu tướng (Thời Tam quốc, Quan Công qua năm ải chém sáu tướng bên Tào mà nổi tiếng anh hùng).

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Lúc đến việc lại để tên Ngao Bái cho thằng nhỏ giết chết.

Đột nhiên trong đám đông có một người chạy ra đây vẻ giận dữ đến đứng trước linh toà.

Vì Tiểu Bảo nhận ra hắn chính là người đã thống lĩnh đoàn áo xanh đến tấn công phủ Khang Thân Vương. Lão này có bộ râu dài chùng xuống trước ngực, thái độ rất oai nghiêm.

Nguyên lão là người họ Quan tên gọi An Cơ, vì lão có bộ râu oai phong mà người ta tặng cho cái ngoại hiệu "Mỹ nhiệm công". Lão lại ở họ Quan nên kêu bằng Quan phu tử.

Quan phu tử trừng mắt nhìn Thôi ngốc tử, lớn tiếng:

- Thôi huynh đệ! Huynh đệ đấu khẩu với Giả lão lục, muốn nói gì thì nói, nhưng Quan mỗ không đắc tội với huynh đệ sao cũng nói đến? Chúng ta đều là anh em đã thề nguyện trước thần linh đồng sinh cộng tử, vậy mà huynh đệ làm tổn thương đến thanh danh ta là có ý gì?

Thôi ngốc tử sợ hãi lùi lại một bước ấp úng:

- Tiểu đệ... tiểu đệ không làm gì thương tổn đến Quan huynh!

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Quan nhị ca! Nhị ca... có tán thành đề cử Lý đại ca lên làm hương chủ trong bản đường không? Nếu có thì tiểu đệ xin xúp lạy tạ tội với nhị ca và cam chịu có lời thất thố.

Quan An Cơ vẻ mặt xám xanh đáp:

- Dập đầu tạ tội thì không dám. Ngôi hương chủ bản đường ai lên đảm nhiệm, Quan mỗ cũng không có tư cách nói gì khác được. Thôi huynh đệ! Huynh đệ chưa làm Tổng đà chúa ở Thiên Địa Hội thì ngôi hương chủ Thanh Mộc đường là ai cũng không thứ huynh đệ phải nói tới.

Thôi Ngốc Tử lùi lại một bước lớn tiếng hỏi:

- Quan nhị ca! Nhị ca nói vậy chẳng là thương tổn đến tiểu đệ ư? Thôi Ngốc Tử này là cái thá gì? Dù có đầu thai đến 18 lần nữa cũng chẳng thể với đến ngôi Tổng đà chúa ở Thiên Địa Hội được. Tiểu đệ chỉ nói Thần nhãn kim xi Lý đại ca là người đức cao trọng vọng. Trong bản đường không tìm ra được vị nào như Lý đại ca để thu phục nhân tâm. Nếu không mời Lý đại ca lên làm hương chủ bản đường thì e rằng các anh em đây mười phần có đến tám, chín không chịu khâm phục.

Trong đám đông lại có người lên tiếng:

- Thôi Ngốc Tử! Minh ngươi không phải là tám, chín mười toàn thể anh em thì sao lại biết được mười phần có đến tám, chín không phục? Theo ta nhận xét thì Lý đại ca là người giỏi thiết. Anh em uống rượu ngắm trời, tắm nắng thi với lão nhân gia thì ai cũng không thể bì kịp. Nhưng nói đến chuyện làm hương chủ bản đường thì e rằng đến tám, chín phần mười anh em không cho thế là phải.

Lại một người khác nói:

- Theo ý tiểu đệ thì lời Trương huynh nói đúng cả trăm phần trăm, không còn thể nào đúng hơn được nữa. Đức cao vọng trọng thì làm cái cóc gì? Thiên Địa Hội chúng ta chỉ có mục đích duy nhất là phản Thanh phục Minh, chứ không phải là giảng nhân nghĩa đạo đức của Đức Khổng Phu Tử để làm cho quân Thát Đát phải sợ hãi mà bỏ chạy. Con người đức cao vọng trọng ở trong phòng riêng suốt ngày chỉ nói đến "Kinh thi có câu..." hay là "Đức thánh hiền nói rằng..." Như vậy thật là một kẻ hủ nho chứ làm trò gì được?

Mọi người nghe nói đều cười ồ.

Một đạo nhân hỏi:

- Theo ý ông bạn thì ai lên làm hương chủ bản đường cho phải?

Người kia đáp:

- Theo ý tiểu đệ thì người làm hương chủ bản đường phải có hai điều kiện hợp với mục đích của Thiên Địa Hội. Một là công cuộc to tát của Thiên Địa Hội há chẳng là phản đối Thanh triều, khôi phục nhà Minh?

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Điều thứ hai là một nhân vật làm nên những việc nổi danh hơn các đường khác trong Thiên Địa Hội. Tiểu đệ nghĩ rằng một nhân vật đã có đủ bản lĩnh hợp với hai điều kiện trên thì toàn thể anh em đều tiến cử lên làm hương chủ.

Đạo nhân nói:

- Theo nhận xét của bản đạo thì nhân vật có đủ tài và bản lĩnh không ai hơn được Lý đại ca.

Mấy chục người trong đám đông lớn tiếng la rùm:

- Bọn tại hạ tiến cử Quan phu tử. Bản lĩnh Lý đại ca bì với Quan phu tử thế nào được?

Đạo nhân nói:

- Quan phu tử bản lĩnh cao cường là một điều ai cũng khâm phục...

Một số người liền reo lên:

- Phải rồi! Phải rồi! Cái đó là dĩ nhiên. Vậy thì còn nói gì nữa?

Đạo nhân run tay đáp:

- Hãy khoan! Hãy khoan! Xin nghe bản đạo nói hết đã. Quan phu tử phải cái tính tình nóng nảy, động một tý là nổi giận mắng người. Hiện giờ y mới là một anh em tầm thường trong bản đường mà số đông anh em đã sợ mất mặt. Vậy y lên làm hương chủ thì e rằng bản đường không được ngày nào yên ổn.

Một người khác nói:

- Gần đây tính khí Quan phu tử đã khá nhiều rồi. Y mà lên làm hương chủ chắc còn hay hơn.

Cuộc cãi vã trong nhà đại sảnh

Đạo sĩ lác đầu nói:

- Non sông còn dễ biến cải chứ tính người khó đổi thay. Tính nết Quan phu tử đã nung đúc từ mấy chục năm. Dù y có nhẫn nại được nhất thời, nhưng không thể dần lòng được hàng năm. Ngồi hương chủ Thanh Mộc đường là việc suốt đời không thể để cho người tính khí thất thường đảm nhiệm, ngộ hâu khỏi gây ra mối huynh đệ thất hoà, nhân tâm ly tán rồi đưa đến chỗ hỏng đại sự.

Giả lão lục nói:

- Khô Diệp đạo trưởng! Tại hạ coi tính khí của đạo trưởng cũng chưa lấy gì làm cao minh.

Đạo nhân kia đạo hiệu là Khô Diệp đạo trưởng nghe Giả lão lục nói vậy liền cười khanh khách đáp:

- Đúng thế! Đèn nhà ai nhà nấy rạng. Tính khí bản đạo không tốt thành ra đắc tội với nhiều người, nên không dám nói lắm. Chỉ có vụ đề cử hương chủ cho bản đường là việc lớn, bản đạo không nhẫn nại được mới nói vài câu. Tính khí bản đạo không tốt mà không làm hương chủ nữa thì cũng chẳng hề chi. Anh em nào không ưa thì không cần nói với bản đạo, chỉ việc xa lánh là xong. Nhưng nếu bản đạo tính khí không tốt cũng làm hương chủ thì anh em muốn xa lánh cũng không được.

Giả lão lục tức giận hỏi:

- Không có ai đề cử lão đạo lên làm hương chủ, việc gì lão còn bàn ra tán vào?

Khô Diệp đạo nhân nổi giận ùng ùng lớn tiếng:

- Giả lão lục! Bạn hữu giang hồ lúc gặp lão đạo đều một điều kêu đạo trưởng hai điều kêu đạo trưởng. Cả đến Tổng đà chúa cũng giữ vẻ lịch sự, vậy mà ngươi dám vô lễ đến thế? Ngươi đừng cạy thân cạy thể mà khinh mạn lão đạo. Cái đó không phải là chuyện dễ đâu. Ta nói cho ngươi hay: Quan phu tử lên làm hương chủ bản đường thì Khô Diệp này là người thứ nhất không tán thành. Nếu y muốn lên làm hương chủ thì trước hết hãy làm nên một việc, khi đó không chừng bản đạo sẽ thôi phản đối.

Giả lão lục mới nghe Khô Diệp đạo trưởng nói câu "Cạy thân cạy thể" trong lòng đã căm tức vô cùng, nhưng một là vì kiếm pháp của đạo nhân rất cao cường, dù hấn có tức giận cũng không dám xung đột. Hai là đạo nhân đã là một nhân vật nổi tiếng trên chốn giang hồ, Tổng đà chúa kính trọng đạo nhân là chuyện thực.

Giả lão lục còn tính rằng nếu hấn muốn ủng hộ tỷ phu lên làm hương chủ bản đường mà đạo nhân quyết chí chống đối thì thật là một điều trở ngại rất lớn.

Sau hần nghe đạo nhân nói nếu tử phu hần làm nổi một việc thì dù y có lên làm hương chủ lão sẽ không phản đối nữa, hần mừng thầm, liền hỏi ngay:

- Đạo trưởng! Việc đó là việc gì? Xin đạo trưởng thử nói cho nghe!

Khô Diệp đạo nhân đáp:

- Việc thứ nhất là Quan phu tử phải từ hôn với Thập Túc Chân Kim Giả Kim Dao.

Đạo nhân vừa nói câu này, quần hào trong đại đường đều cười ầm cả lên.

Nguyên Thập Túc Chân Kim Giả Kim Dao mà Khô Diệp đạo nhân nói đây chính là vợ của Quan phu tử và là tử tử của Giả lão lục.

Giả Kim Dao sử hai thanh Kim đao, người ta thấy mục thường hơi đùa:

- Quan tẩu tẩu! Hai thanh kim đao của Quan tẩu tẩu là vàng thực hay vàng giả?

Mục liền trình trọng đáp:

- Đã là Thập Túc Chân Kim thì là vàng mười, vàng thật, chứ còn giả thế nào được?

Nhưng rồi mục nghĩ ra tên mục là Giả Kim Dao nên anh em hỏi đùa như vậy.

Do đó người ta tặng mục cái ngoại hiệu "Thập Túc Chân Kim".

Khô Diệp đạo nhân bảo Quan phu tử ly hôn vợ là đổ tiếng xấu cho họ Giả. Nhưng thực ra Thập Túc Chân Kim Giả Kim Dao là người lòng dạ thẳng ngay, miệng lưỡi nhanh nhẩu chứ không phải người xấu. Em mục là Giả lão lục cũng là người tốt, chỉ vì quá đề cao tử phu mà khiến cho người ta tức mình.

Quan phu tử đúng là con người nóng nảy, ai cũng chán ghét. Số đông thường thốt ra những lời bất phục lúc vắng y.

Quan An Cơ nghe Khô Diệp đạo nhân nói vậy tức quá không dần lòng được, đập tay xuống bàn đánh "bình" một tiếng rồi thét lên:

- Khô Diệp đạo nhân! Lão nói gì lắm thế? Ta làm hương chủ hay không thì có liên can gì đến lão mà lão lại nhắc tới cả mục vợ của ta?

Khô Diệp lão nhân chưa kịp trả lời thì trong đám đông có người lạnh lùng lên tiếng:

- Quan phu tử! Doãn hương chủ không có điều gì đắc tội với Quan huynh, mà sao Quan huynh lại đập xuống linh toà của hương chủ?

Nguyên vừa rời Quan An Cơ đã đập tay xuống bàn có đặt linh toà của Doãn hương chủ.

Quan An Cơ nghe tiếng người trách mình câu này thì trong lòng kinh hãi. Tuy y là người nóng nảy, mà tâm cơ thông suốt, liền lớn tiếng nhận lỗi:

- Tiểu đệ cam bề đắc tội!

Y quỳ ngay xuống trước linh vị lạy mấy cái rồi khấn rằng:

- Doãn đại ca! Tiểu đệ gặp cơn thịnh nộ không dần lòng được, lỡ tay đập xuống bàn linh toà của đại ca. Đại ca ở trên thiên đình nếu có linh thiêng xin đại xá cho tiểu đệ.

Y khấn rồi đập đầu bính bính luôn mấy cái.

Mọi người thấy vậy, không ai phiên trách y nữa.

Thôi ngốc tử nói:

- Anh em coi đó mà coi. Quan phu tử quả là hán tử quang minh lỗi lạc, nhưng vì tính nóng không dần lòng được thành ra lầm lỗi. Việc nhỏ chẳng nói làm chi, nhưng lên làm hương chủ mà lầm lỡ một việc thì tai hại vô cùng. Dù có hối lỗi cũng chẳng ích gì.

Diêm vương còn khá, tiểu quý mới ghê?

Quan phu tử hùng hổ chất vấn Khô Diệp đạo nhân vì lẽ gì lại nhắc tới vợ y là Thập Túc Chân Kim Giả Kim Dao. Nhưng trong cơn thịnh nộ, y không dần lòng được đập tay xuống linh toà Doãn hương chủ để người ta trách móc thì trong lòng không khỏi hối hận. Tuy y đã lập tức đập đầu lạy trước linh vị Doãn hương chủ và anh em cũng bỏ qua việc đó không nhắc tới, song nhục khí y đã bị chùn nhụt.

Trong lúc nhất thời Quan An Cơ không tiện lý luận với Khô Diệp đạo nhân nữa. Mặt khác, Khô Diệp cũng muốn nhân lúc này dàn hoà cho khỏi rắc rối liền cười đáp:

- Quan phu tử! Quan huynh cùng bản đạo cũng là tình anh em. Chúng ta đã cùng nhau bao phen xuất sinh nhập tử, cùng nhau chia sẻ hoạn nạn bấy lâu nay, thì không thể vì một cơn nóng nảy, tranh hơi miệng tiếng mà làm mất hoà khí giữa chúng ta được. Vừa rồi bản đạo nói câu đó chẳng qua là chuyện đùa, tưởng Quan huynh nên miễn trách, chớ có để lòng. Khi Quan

huynh về nhà cũng đừng nhắc lại câu chuyện này với Giả Kim Dao tẩu tẩu nữa. Nếu không thì y đến túm râu bần đạo mà lôi chứ không phải chuyện giỡn.

Mọi người lại cười ồ.

Quan An Cơ vốn có lòng úy kỵ Khô Diệp đạo nhân, nên cũng cười trừ không nhắc tới chuyện đó nữa.

Quần hào lại bàn tán về việc đề cử chức tân hương chủ trong Thanh Mộc đường.

Người thì nói Lý đại ca hay, kẻ lại bênh Quan phu tử giỏi. Mỗi người nói một câu, rút cục vẫn chưa đi đến một quyết nghị nào cả.

Đột nhiên một người khóc rống lên, tiếng khóc cực kỳ thống thiết. Hắn vừa khóc vừa nói to:

- Doãn hương chủ hỡi Doãn hương chủ! Ngày Doãn hương chủ còn tại thế, anh em trong Thanh Mộc đường hoạ mục biết là chừng nào! Thật coi nhau chẳng khác chi tình thân cốt nhục. Mọi người đồng tâm hiệp lực, cùng tận tụy mưu đồ công cuộc phản Thanh phục Minh. Rủi thay! Doãn hương chủ bị tên gian tặc Ngao Bái sát hại, trong Thanh Mộc đường không còn người thứ hai nào sánh kịp Doãn hương chủ. Doãn hương chủ đã có bản lĩnh lại đặc nhân tâm. Doãn hương chủ ơi! Trừ phi Doãn hương chủ chết rồi sống lại, không thì chẳng còn cách nào điều giải được mối tương tranh trong Thanh Mộc đường. Thanh Mộc đường hiện nay nát như tương bần đầu còn hưng vượng như ngày Doãn hương chủ sống ở trần gian.

Mọi người nghe hắn nói vậy đều cho là rất đúng. Ai nấy nghĩ lại những điều hay của Doãn hương chủ ngày trước đều không khỏi ngậm ngùi sa lệ.

Một người khác lên tiếng:

- Lý đại ca có cái hay của Lý đại ca. Quan phu tử có chỗ giỏi của Quan phu tử. Hai vị cũng là anh em trong một đường, chẳng thể vì việc đề cử hương chủ mà khiến mọi người sinh chuyện bất hoà. Theo ý tại hạ thì vụ này nên thỉnh vong linh Doãn hương chủ quyết định. Chúng ta viết tên Lý đại ca và Quan phu tử đặt trước linh vị Doãn hương chủ, đoạn anh em súp lạy rồi rút thăm quyết định là công bằng hơn hết.

Số đông đều tán thành đề nghị này.

Giả lão lục lớn tiếng:

- Phương pháp này không được.

Có người hỏi:

- Sao lại không được?

Giả lão lục hỏi lại:

- Ai đứng ra rút thăm?

Người kia đáp:

- Anh em đề cử một vị nào rút chẳng được?

Giả lão lục nói:

- Chỉ sợ người có tư tâm mà xảy tệ đoan.

Thôi ngốc tử tức giận hỏi:

- Trước linh vị Doãn hương chủ còn kẻ nào dám lớn mật làm điều tệ những, như vậy có khác gì khinh mạn vong linh Doãn hương chủ?

Giả lão lục nói:

- Lòng người như biển khôn dò, chẳng thể không đề phòng được.

Thôi ngốc tử thoá mạ:

- Con mẹ nó! Chỉ mình ngươi có ý nghĩ tệ những chứ không còn ai.

Giả lão lục tức giận quát hỏi:

- Gã tiểu tử kia! Mi thoá mạ ai đó?

Thôi ngốc tử cũng tức giận đáp:

- Ta mắng ngươi thì ngươi làm gì?

Giả lão lục nói:

- Ta đã nhìn nhiều rồi, nhưng mi chửi mẹ ta thì ta không ản nhẫn được nữa.

"Soạt" một tiếng! Hắn rút cương đao ra trở vào mặt họ Thôi, quát:

- Thôi ngốc tử! Mi ra ngoài kia để tỷ đấu với ta.

Thôi ngốc tử từ từ rút đao ra đáp:

- Đây là ngươi gây sự, bức bách ta phải ứng chiến. Quan phu tử! Quan huynh cũng nghe rõ rồi chứ?

Quan An Cơ nói:

- Anh em không nên vì vụ này mà xảy cuộc động thủ. Thôi huynh đệ! Huynh đệ thoá mạ cậu em ta là không phải.

Thôi ngốc tử nói:

- Tại hạ cũng biết trước là Quan phu tử trút phần không phải lên đầu tại hạ. Bây giờ phu tử chưa làm hương chủ còn thế, khi làm hương chủ rồi chưa biết bên nhau đến đâu.

Quan An Cơ lại nổi giận nói:

- Người chủ con mẹ tiểu cửu tử của ta thì còn coi ta ra gì? Chẳng lẽ người chủ ông chủ cha người ta là phải ư?

Mọi người không nhịn được lại cười âm lên. Đại đường rất náo loạn.

Giả lão lục thấy tử phu can thiệp, hấn lại càng lên nước toan xông sộc ra sân tử võ, nhưng có người nắm lại khuyên giải:

- Giả lão lục! Nếu lão huynh muốn cho tử phu lên làm hương chủ thì không nên gây xích mích với nhiều người, cần phải nhượng bộ.

Thôi ngọc tử tra đao vào vỏ nói:

- Không phải ta sợ người, nhưng ta coi nghĩa khí là trọng. Dù sao Quan phu tử lên làm hương chủ, Thôi mỗ vẫn không tán thành. Quan phu tử có tính tình nóng nảy nhưng còn có thể chịu được, chứ Giả lão lục thì không thể nào chịu nổi. Đúng là: Diêm vương còn khá, tiểu quỷ mới thật khó chịu.

Ai giỏi võ lên làm hương chủ.

Vi Tiểu Bảo đứng bên nghe mỗi người nói một câu. Cuộc tranh chấp kéo dài hồi lâu vẫn chưa chấm dứt. Có người lớn tiếng thoá mạ, có kẻ muốn động thủ đánh nhau. Gã lấy làm thích thú trước cảnh loạn xà ngầu này.

Ban đầu Vi Tiểu Bảo còn sợ bọn này là bộ thuộc của Ngao Bái, họ sẽ giết gã làm lễ tế điện. Sau gã thấy toàn là những người thù hận Ngao Bái đến cùng cực thì trong lòng thanh thoi chẳng khác người được cất gánh nặng.

Có điều gã lại nghe người nào cũng lên tiếng nói những gì phản Thanh phục Minh thì gã lại hoang mang nghĩ bụng:

- Bọn chúng chỉ biết mình là một tên tiểu thái giám ở Thanh cung thì dù mình có trăm miệng cũng khôn bề biện bạch, chẳng khi nào họ chịu tin lời. Chắc là sau khi lựa chọn xong người làm hương chủ việc đầu tiên là họ hạ sát mình. Cái đao há chẳng phải là một hành động phản Thanh phục Minh?

Rồi gã lẩm bẩm:

- Hiện giờ người nhà Thanh ngoài mình ra còn ai nữa đâu? Vả lại mình ở đây nghe hết chuyện bí mật của họ thì dù họ chẳng giết đi để bịt miệng, tất cũng đem giam mình một chỗ, vĩnh viễn không được "siêu sinh". Chỉ bằng mình tính bài chuồn đi là diệu kế hơn hết.

Gã từ từ cất bước lui dần đến bên cửa, chỉ mong tình thế rối loạn hơn chút nữa là trốn ra ngoài.

Bỗng nghe một người nói:

- Việc rút thăm là rất huyền hoặc, nó còn giống như trò con nít. Theo thiên kiến của tại hạ thì nên mời Lý đại ca cùng Quan phu tử dùng võ công để quyết thắng bại. Tỷ võ bằng quyền cước cũng được, bằng binh khí cũng được. Hai bên cứ điểm tới là thôi, không được đả thương đối phương. Toàn thể anh em đứng ngoài theo dõi. Ai được ai thua bày ra đây, chẳng có điều gì đáng dị nghị nữa.

Giả lão lục là người đầu tiên tán thành đề nghị này. Hấn lớn tiếng:

- Phải lắm! Cứ tỷ võ phân thắng bại là công bằng hơn hết. Nếu Lý đại ca thắng, Giả lão lục này cũng xin hết mình ủng hộ Lý đại ca lên làm hương chủ.

Giả lão lục vừa nói câu này, Vi Tiểu Bảo đã nghĩ ngay:

- Thằng cha này tán thành cuộc tỷ võ để quyết định ngôi hương chủ thì nhất định võ công của tỷ phu hấn ăn đứt Lý đại ca rồi, còn phải tỷ thí làm chi nữa?

Đến Vi Tiểu Bảo còn nghĩ thế, huống chi người khác.

Phe ủng hộ Lý đại ca liền tới tấp phản đối. Mỗi người nói một câu.

Người thì bảo:

- Làm hương chủ cần người hết lòng dạ với anh em toàn đường. Võ công giỏi hay kém không phải là điều quan hệ.

Kẻ thì nói:

- Nếu tỷ võ để quyết định lựa người làm hương chủ mà trong anh em bản đường lại có người võ công còn thắng được Quan phu tử thì cũng để người đó lên làm hương chủ hay sao?

Người khác nói:

- Như vậy không phải là chuyện suy cử người lên làm hương chủ mà là một cuộc đả lôi đài. Vậy Quan phu tử mở lôi đài để anh hùng hảo hán trong thiên hạ đến đả lôi đài hay hơn.

Người khác nói tiếp:

- Giả tử tên gian tặc Ngao Bái chưa chết, võ công của Quan phu tử chưa chắc đã thắng được hắn. Sau khi dả lòi đài chưởng lễ cũng mời hắn lên làm hương chủ cho chúng ta?

Quần hào nghe nói câu này không nhịn được đều cười ồ cả lên.

Đang lúc cãi nhau loạn xạ, bỗng có người lạnh lùng lớn tiếng:

- Doãn hương chủ hỏi Doãn hương chủ! Hương chủ vừa chết người ta đã khinh khi hương chủ. Trước vong linh hương chủ, bao nhiêu lời thề nguyện họ đặt xuống đất hết rồi!

Vì Tiểu Bảo nhận ra người này là Kỳ lão tam, một nhân vật chuyên dùng những tiếng mỉa mai để lung lạc anh em.

Quần hào nghe Kỳ lão tam nói vậy liền yên tĩnh trở lại. Kế đó mấy người đồng thanh hỏi:

- Kỳ lão tam! Lão nói vậy là có ý gì?

Kỳ lão tam cười lạt đáp:

- Hừ! Ngày trước Kỳ mỗ lạy trước bàn thờ Doãn hương chủ đã chích huyết đầu ngón tay lập lời trọng thệ quyết ý báo thù cho Doãn hương chủ và đã tuyên ngôn: "Anh em nào giết được Ngao Bái trả thù cho Doãn hương chủ là Kỳ mỗ lập tức thờ y làm hương chủ bản đường, dốc dạ trung thành, quyết chẳng vi bội". Kỳ mỗ đã nói câu ấy thì Kỳ mỗ phải giữ lấy lời, quyết chẳng đặt xuống đất ngôi.

Trong nhà đại sảnh yên lặng như tờ, không một tiếng động.

Nguyên hết thảy mọi người đều đã tuyên bố câu đó.

Sau một lúc, Giả lão lục không nhẫn nại được, lên tiếng:

- Kỳ tam ca! Lời Tam ca quả nhiên rất đúng. Hết thảy anh em đều tuyên bố câu này, trong đó có cả Giả lão lục.

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Ai đã nói câu nào là phải nhớ chứ không thể hồ đồ được. Nhưng... nhưng... Tam ca đã biết đó và cả mọi người cũng biết. Kẻ giết chết Ngao Bái lại là.... lại là...

Hắn quay lại kiểm Vi Tiểu Bảo, đột nhiên thấy gã đã chân trong cửa chân ngoài cửa toan bài trốn chạy.

Hắn vội hô lên:

- Bắt lấy gã! Đừng để gã chạy thoát!

Vi Tiểu Bảo toan co giò chạy đi.

Nhưng chỉ trong chớp mắt đã có sáu, bảy người nhảy xổ đến. Mười mấy bàn tay đồng thời túm lấy gã lôi trở lại.

Hoà mình vào thế giới võ hiệp www.VietKiem.com - Thư Viện Trường Thiên Tiểu Thuyết Võ Hiệp Kỳ Tinh Online:

- Tính đến 01/01/2001, trên 100 bộ truyện kiếm hiệp hoàn tất và đang tiếp tục đưa nhiều bộ mới
- Các bài bình luận về nhân vật, tác giả, tác phẩm kiếm hiệp
- Free life time 6 MB email account you@vietkiem.com
- Chat & bàn luận cùng các bằng hữu khắp nơi có cùng sở thích trên forums, chatroom.
- Tranh ảnh phim kiếm hiệp
- Mailling list nhận tin tức kiếm hiệp mới
- Truyện dã sử võ hiệp, truyền thuyết,...
- Sách dạy tự luyện võ công.

- ....

All 3 address in 1:

<http://hello.to/kimdung> , <http://come.to/kimdung> , <http://VietKiem.com>